

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Haplové a soudkyň JUDr. Evy Lukotkové a JUDr. Jany Kubenové ve věci žalobce **V.M.**, bytem, zast. JUDr. Pavlem Hálou, advokátem, se sídlem Martina Kříže 8, 628 00 Brno, proti žalovanému **řediteli Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje**, se sídlem Kounicova 24, 611 32 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.7.2010 č. 25-OSP/2010,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- II. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 22.7.2010, č. 25-OSP/2010 bylo zamítnuto odvolání žalobce směřující proti rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje pro Službu kriminální policie a vyšetřování ve věcech služebního poměru ze dne 30.4.2010, č. JMK-2570/2010 a současně bylo uvedené rozhodnutí potvrzeno. Tímto rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce propuštěn podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „služební zákon“) ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí vycházel z toho, že dne

30.4.2010 v 2:15 hod. prováděla hlídka Policie ČR dohled nad silničním provozem v obci na ulici V uvedenou dobu a místě bylo zákonným způsobem zastaveno motorové vozidlo zn., r.z. Po zastavení vozidla z vozidla vystoupil řidič, J.M., nar., bytem, který předložil hlídce požadované doklady a poté byl vyzván k podrobení se dechové zkoušce na přítomnost alkoholu v krvi. V uvedené době přesedl v autě sedící spolujezdec na místo řidiče a z místa začal ujíždět ve směru na obec Hradčany. K zastavení ujíždějícího vozidla si hlídka Policie ČR přizvala i další hlídky Policie ČR. Před obcí Hradčany ujíždějící řidič s vozidlem sjel ze silnice a odstavil vozidlo. Řidič vystoupil z vozidla a snažil se z místa utéci. Hlídka Policie ČR provedla služební zákrok, při kterém řidiče zajistila. Vzhledem k agresivitě řidiče muselo být použito donucovacích prostředků. Následnou kontrolou byl v řidiči ustanoven žalobce. O události byl vyznamenaný nadřízený žalobce, který se na místo bezprostředně dostavil. Poté se na místo dostavil pplk. Mgr. Č., který rozhodl o zadržení žalobce ve smyslu ust. § 76 odst. 1 trestního řádu a žalobce byl vyzván k podrobení se dechové zkoušce na alkohol. Této výzvě se žalobce dobrovolně podrobil a výsledkem měření byly hodnoty 1.24 – 1.22 promile alkoholu v krvi. Vzhledem k výše uvedenému bylo dáno důvodné podezření ze spáchání trestných činů násilí proti úřední osobě dle ust. § 325 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a ohrožení pod vlivem návykové látky dle ust. § 274 odst. 1 trestního zákoníku. Dne 30.4.2010 byly proti žalobci zahájeny ve smyslu ust. § 158 odst. 3 trestního řádu úkony trestního řízení pro výše uvedené trestné činy. Následně se správní orgán prvního stupně zabýval i splněním dalších podmínek pro vznik důvodu propuštění podle ust. § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona, podle kterého musí být příslušník propuštěn, jestliže porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobitelné ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Žalobce složil dne 16.9.1985 služební přísahu ve smyslu ust. § 5 zákona č. 100/1970 Sb., o služebním poměru příslušníků Sboru národní bezpečnosti, přičemž podle ust. § 221 služebního zákona se složení této přísahy považuje za složení služebního slibu dle § 17 odst. 3 služebního zákona. Jako policista, na jehož charakterové - volní vlastnosti je z povahy jeho příslušnosti k ozbrojenému sboru chránícímu právem uznané společenské hodnoty, práva a svobody jednotlivců a principy a zásady demokracie, společností kladen zvláštní důraz ve formě přinejmenším nepřímého úmyslu, se dopustil jednání z hlediska trestního práva hmotného vykazujícího znaky shora uvedených trestných činů, tedy jednání Policií ČR samotnou důrazně a trvale potíraných. Jednání, kterého se jmenovaný dopustil, je společností posuzováno jako zavrženíhodné a nemorální. Na základě shromážděných důkazních prostředků, shledal správní orgán prvního stupně naplnění všech podmínek pro propuštění ze služebního poměru podle ust. § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona. Byl zjištěn takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Žalobce v žalobě namítá, že napadená správní rozhodnutí trpí procesním pochybením, které v konečných důsledcích znamenají nicotnost správního rozhodnutí pro jeho nepřezkoumatelnost. Dle žalobce je nepřezkoumatelné, na základě jakého právního předpisu tyto orgány rozhodovaly a zda k takovému rozhodování měly oprávnění. Věcně příslušným funkcionářem oprávněným jednat ve věcech ukončení služebního poměru příslušníků je na základě § 2 odst. 1 služebního zákona ex lege policejní prezident. Zbývá tak posoudit, zda byla využita zákonem stanovená možnost, zda legitimním a právně relevantním způsobem mohla byla, či de iure mohla být zákonná pravomoc z policejního prezidenta delegována na jiného služebního funkcionáře, zda k tomu došlo v souladu s poslední větou § 2 odst. 1

služebního zákona, zda existuje právně relevantní forma umožňující policejnímu prezidentovi zákonem delegovat pravomoc jinému služebnímu funkcionáři, než kterého vymezuje zákon a zda takovou delegaci policejní prezident skutečně provedl až na podřízeného, resp. zda tuto pravomoc může delegovat dále krajský ředitel policie na svého náměstka. Žalobce spatřuje podstatu nepřezkoumatelnosti v tom, zda ve věci rozhodoval příslušný služební funkcionář či nikoliv. Podle jeho názoru je skutečností, že žalovanou označená interní normativní instrukce není součástí právního řádu České republiky, a to ani jako podzákonný pramen práva. Žalovaný v odvolání odkazuje na dva závazné pokyny policejního prezidenta, nicméně postup a určení služebního funkcionáře podle těchto závazných pokynů vzhledem k tomu, že nejsou pramenem práva a rovněž nejsou součástí spisu, nelze soudem přezkoumat. V případě určení věcné příslušnosti žalovaného zdůvodnění příslušnosti ve spisu chybí úplně. Žalobce namítá, že mu došlo ke zkrácení ústavou zaručenému právem na obhajobu tím, že je mu nebyl znám obsah interních normativních instrukcí, jež nejsou veřejně přístupné a jsou tak určeny výhradně pro vnitřní služební potřebu Policie ČR. Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhuje vydání rozsudku, kterým by byla určena neplatnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a navazující rozhodnutí o odvolání žalovaného.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění obou předmětných rozhodnutí. Žalovaný dále k obsahu žaloby uvádí, že z hlediska dikce § 2 odst. 1 věty poslední služebního zákona je policejní prezident jako ředitel bezpečnostního sboru oprávněn stanovit pro vedoucí organizační části bezpečnostního sboru rozsah pravomoci jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru, přičemž je zákon označuje jako služební funkcionáře. Služební funkcionář, tj. jak ředitel bezpečnostního sboru, tak i vedoucí organizační části, je ve smyslu § 5 zákona oprávněn vydávat služební předpis, kterým stanovuje zejména rozsah oprávnění příslušníků, kteří řídí výkon služby dalších příslušníků. Služební předpis je pro příslušníky závazný. Žalovaný dále poukazuje na ust. § 181 odst. 2 písm. b) služebního zákona, podle něhož musí být rozhodnutí vydáno příslušným služebním funkcionářem. Dle jeho názoru tak lze jednoznačně konstatovat, že zákon sám dává oprávnění řediteli bezpečnostního sboru stanovit pro vedoucí organizační části pravomoc jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru, a proto je námitka žalobce na věcnou nepřislušnost náměstka ředitele krajského ředitelství policie zcela irrelevantní. Z tohoto důvodu není nutné dokazovat ve správním řízení interní normativní akt, kterým se zákonné zmocnění realizuje. Interní normativní akt jen zpřesňuje rozsah pravomoci tohoto služebního funkcionáře. Dle názoru žalovaného platí právní domněnka, že podpisem na rozhodnutí ve věcech personálních je stvrzeno, že jde o služebního funkcionáře, který je řádným způsobem ustanoven do funkce a že postupuje na základě zákona a normativního aktu řízení. V rozhodnutí v souladu s § 181 odst. 5 nemusí být uvedena příslušná ustanovení z interního normativního aktu, podle kterého služební funkcionář postupuje, postačí odkaz na příslušné zákonné ustanovení. Obdobně žalovaný odůvodňuje i postavení odvolacího orgánu, kterým je ve smyslu § 190 odst. 6 služebního zákona služební funkcionář nadřízený služebnímu funkcionáři, který napadené rozhodnutí vydal. Nadřízenost je dána ust. § 6 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., rozkazem policejního prezidenta o systemizaci krajského ředitelství policie a organizačním řádem příslušného krajského ředitelství policie, kterým se určuje i rozsah kompetencí a pravomocí služebního funkcionáře. Na základě výše uvedeného žalovaný navrhuje, aby soud žalobu podle § 78 odst. 1 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1,2 s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného ze dne 22.7.2010, č. 25-OSP/2010, resp. jemu předcházející rozhodnutí orgánu prvního stupně ze dne 30.4.2010, č. JMK-2570/2010, kterým byl žalobce propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie ČR podle ust. § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona.

Podle ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. se ten, kdo tvrdí, že byl zkrácen na svých právech přímo nebo v důsledku porušení svých práv rozhodnutím správního orgánu, může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti. Ačkoli žalobce v petitu žaloby výslovně navrhl určení neplatnosti rozsudku žalovaného soudem, krajský soud posoudil dle obsahu jeho žalobu tak, že se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí dle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.

Z obsahu žaloby vyplývá, že předmětem sporu je, zda je rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelné v tom, zda ve věci rozhodoval příslušný služební funkcionář či nikoliv.

Soud se nejprve zabýval právní otázkou, kdo je věcně příslušný k rozhodování ve věcech propuštění ze služebního poměru příslušníků Policie ČR jako jednoho z bezpečnostních sborů České republiky podle ust. § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona. Jedná se o otázku stanovení pravomoci a věcné příslušnosti jako základních podmínek vedení správního řízení.

Dle judikatury (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.3.2012, č.j. 6 Ads 118/2008-69) *problematika pravomoci a věcné příslušnosti správních orgánů k rozhodování o právech a povinnostech subjektů má svůj ústavněprávní, zákonný i podzákonný rozměr. Podle ustanovení čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (resp. čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky) lze státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Obdobné pravidlo je od 1. 1. 2006 rozvedeno i na zákonné úrovni, a to v ustanovení § 2 odst. 2 správního řádu, které uvádí, že správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena. Je zde zakotven princip legality výkonu veřejné moci. Stěžejním pramenem právních pravidel pro zodpovězení otázky pravomoci a věcné příslušnosti orgánu veřejné moci k rozhodnutí určité věci jsou tedy zákonné právní předpisy, nikoliv však pramenem jediným ani sémanticky všeobsažným. Na základě zákonných kompetenčních norem mohou být mocenská oprávnění k rozhodování dále konkretizována prostřednictvím norem podzákonných, ale také interních norem, služebních*

pokynů a předpisů (tzv. aktů řízení) v rámci organizační struktury instituce pověřené výkonem veřejné moci prostřednictvím výkonu rozhodovací pravomoci ve veřejné správě. Podmínky ústavnosti a zákonnosti takových zmocnění jsou zachovány pouze tehdy, pokud existuje zákonná právní norma, která k delegaci rozhodovacích oprávnění prostřednictvím podzákonného či služebního předpisu poskytuje zákonné zmocnění.

Zákonná právní úprava bezpečnostních sborů České republiky a rovněž jejich pravomocí vést určité typy řízení jako správní orgány je poměrně komplikovaná. Jakýmsi lex generalis pro otázky služebního poměru příslušníků bezpečnostních sborů ČR je zákon č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. V ust. § 1 odst. 2 tohoto zákona jsou stanoveny vrcholné orgány bezpečnostních sborů (tzv. ředitelé bezpečnostních sborů), přičemž služební zákon uvádí, že v čele Policie ČR je policejní prezident. Podle ust. § 2 tohoto zákona, které upravuje pravomoc jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru, jsou pak rozděleny tyto pravomoci mezi tzv. služební funkcionáře (nadřízeného ředitele bezpečnostního sboru, ředitele bezpečnostního sboru a osoby pověřené rozhodováním ve věcech služebního poměru). Pravomoci jsou rozděleny mezi služební funkcionáře podle postavení a služebního zařazení příslušníků bezpečnostních sborů, jichž se jednání či rozhodování ve věci služebního poměru týká. Ohledně organizačního uspořádání Policie ČR neobsahuje služební zákon žádná další speciální pravidla. Proto je nutné vycházet z ust. § 2 odst. 1, které uvádí, že *ve věcech služebního poměru příslušníků jedná a rozhoduje jménem státu ředitel bezpečnostního sboru, není-li dále stanoveno jinak. V rozsahu jím stanoveném jedná a rozhoduje též vedoucí organizační části bezpečnostního sboru.* Služební zákon zde tedy svěřuje originálně pravomoc k rozhodování věcí služebních poměrů řadových příslušníků bezpečnostních sborů řediteli bezpečnostního sboru, a odvození na základě zmocnění ředitele bezpečnostního sboru také vedoucímu organizační části bezpečnostního sboru. Pro výklad kompetenční normy je třeba vyložit, co se v kontextu služebního zákona rozumí pojmem „organizační část bezpečnostního sboru“. Služební zákon legální definici tohoto pojmu neobsahuje, pouze prostřednictvím poznámky pod čarou odkazuje příkladmo na ust. § 2 odst. 1 zákona č. 238/2000 Sb. vymezující strukturu Hasičského záchranného sboru jako jednoho z bezpečnostních sborů.

Z rozsudku Nejvyššího správního soudu, jež se zabýval rovněž otázkou věcné příslušnosti orgánů ve věcech služebního poměru (rozsudek ze dne 19.3.2012, č.j. 6 Ads 118/2008-69), vyplývá, že *obsah pojmu „organizační část bezpečnostního sboru“ zákonem vymezen není a nelze ho jednoznačně vymezit ani systematicko-logickým výkladem. Uvedený odkaz v poznámce pod čarou lze považovat pouze za interpretační vodítko směřující k tomu, že části Hasičského záchranného sboru uvedené v ustanovení § 2 odst. 1 zákona o HZS jsou organizačními částmi tohoto bezpečnostního sboru ve smyslu § 2 odst. 1 služebního zákona. V žádném případě to však samo o sobě nevede k závěru, že by tyto části Hasičského záchranného sboru měly být jedinými „organizačními částmi“ podle ustanovení § 2 odst. 1 služebního zákona, jejichž vedoucí mohou jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru příslušníků Hasičského záchranného sboru jménem České republiky. Nejvyšší správní soud proto aplikoval i jiné výkladové metody, a to zejména historický subjektivní výklad a komparativní výklad. Z důvodové zprávy ke služebnímu zákonu vyplývá, že hlavním záměrem zákonodárce bylo, aby ve věcech služebního poměru nerozhodoval funkcionář, který je obsazován na základě politického klíče (tj. ministr). V důvodové zprávě je dále výslovně uvedeno, že „ustanovení § 2 určuje funkcionáře, který je oprávněn rozhodovat o*

právech a povinnostech příslušníků ve věcech služebního poměru jménem státu, a označuje jej pro účely služebního poměru jako služebního funkcionáře. Primární personální pravomoc má ředitel bezpečnostního sboru, ale je vytvořen prostor pro decentralizaci rozhodování ve věcech služebního poměru .“ (viz k tomu Důvodová zpráva k zákonu č. 361/2003 Sb., ze dne 20. 3. 2003, ev. č. ASPI LIT26874CZ). Dále Nejvyšší správní soud využil i komparativní pohled na danou problematiku. Pojem „organizační část bezpečnostního sboru“ není blíže definován v žádném jiném zákoně upravujícím činnost bezpečnostních sborů, tj. v zákonech č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, platném a účinném do 31. 12. 2008, č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, účinném od 1. 1. 2009, zákoně č. 185/2004 Sb., o Celní správě České republiky, zákoně č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráží České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a konečně ani zákon č. 153/1994 Sb., o zpravodajských službách České republiky. 6 Ads 118/2008 – 75 Tyto zákony používají k vyjádření téhož významu různých termínů. Např. „nový“ i „starý“ zákon o Policii České republiky používají pro tento význam pojem „útvár“ (§ 3 zákona č. 283/1991 Sb., § 6 zákona č. 273/2008 Sb.) a svěřují ministři vnitra pravomoc na návrh policejního prezidenta zřizovat útvary policie a stanovit bližší úpravu její organizace pomocí aktů řízení. Nový zákon o Policii České republiky počítá i s obdobnou pravomocí policejního prezidenta na úrovni útvarů zřizovaných v rámci krajských ředitelství. Zákon o vězeňské službě naproti tomu používá ve stejném spojení termín „organizační jednotka“.

Z uvedené argumentace vyplývají následující závěry, které lze vztáhnout obecně k fungování všech bezpečnostních sborů. Organizace bezpečnostních sborů je na zákonné úrovni upravena pouze v základním rozsahu, a především z toho pohledu, kdo je nositelem originální rozhodovací pravomoci. Ohledně delegace těchto pravomocí zákon upravuje samotné oprávnění nositele originální pravomoci delegovat aktem řízení toto oprávnění na jiného služebního funkcionáře, kterým je ve věcech služebního poměru příslušník dle citovaného ustanovení § 2 odst. 1 služebního zákona „vedoucí organizační části bezpečnostního sboru.“ Z výše uvedených důvodů však nelze ze zákonných předpisů jednoznačně určit, které součásti bezpečnostního sboru jsou jeho organizační částí, a které nikoliv. Z toho dále vyplývá, že nelze pouhou aplikací zákonných norem naplnit rozsah pojmu „vedoucí organizační části bezpečnostního sboru“, aniž by byly aplikovány akty řízení, které organizační strukturu bezpečnostních sborů upravují konkrétněji a dotvářejí tak organizační rámec bezpečnostních sborů upravený zákonnými normami.

Na základě tohoto pohledu dospěl krajský soud v posuzované věci k závěru, že základní organizační části Policie ČR jsou vymezené v ust. § 6 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., avšak to nevylučuje, že se za jeho organizační části mohou považovat i další vymezené strukturní úseky těchto organizačních částí stanovené na základě aktů řízení vydávaných policejním prezidentem Policie ČR. Tento způsob organizace a fungování bezpečnostních sborů je pro ně typickým charakteristickým rysem a odpovídá rovněž racionalitě a účelnosti fungování těchto bezpečnostních složek státu.

Dle výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu *rozhodování ve věcech služebního poměru je řízením úzce spjatým s výkonem služby jako takovým. Příslušníci bezpečnostních sborů jsou povinni znát služební předpisy a další akty řízení vydávané ředitelem bezpečnostních sborů a dalšími služebními funkcionáři (§ 46 odst. 1 služebního zákona). Znalost vnitřní organizační struktury bezpečnostních sborů, jakož i věcné*

příslušnosti služebních funkcionářů k rozhodování ve věcech služebního poměru, lze u příslušníků bezpečnostních sborů presumovat, a proto zde nelze hovořit ani o případném ohrožení právní jistoty účastníků řízení ve věcech služebních poměrů.

Ze závazného pokynu policejního prezidenta ze dne 16.3.2010, č. 42/2010 Sbírky interních aktů řízení policejního prezidia České republiky, ve znění závazného pokynu č. 63/2010, o personální pravomoci, kterým se stanoví rozsah pravomoci služebních funkcionářů jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru příslušníků Policie ČR, krajský soud zjistil, že obsahuje delegaci rozhodovacích pravomocí ve věcech služebního poměru na náměstka policejního prezidenta (čl. 3), ředitele ředitelství pro řízení lidských zdrojů (čl. 4), ředitele oblastního ředitelství (čl. 6) a další služební funkcionáře. Konkrétně pravomoc rozhodovat ve věcech propuštění ze služebního poměru příslušníků Policie ČR podle ust. § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona je svěřena náměstkovi ředitele krajského ředitelství (čl. 8 odst. 1 písm. b) závazného pokynu).

Věcně příslušným odvolacím orgánem je dle ust. § 190 odst. 6 služebního zákona služební funkcionář nadřízený služebnímu funkcionáři, který napadené rozhodnutí vydal. Nadřízenost je dána ust. § 6 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., rozkazem policejního prezidenta o systemizaci krajského ředitelství policie a organizačním řádem příslušného krajského ředitelství policie. Nadřízeným služebním funkcionářem náměstka ředitele krajského ředitelství je ředitel krajského ředitelství a proto je nepochybně příslušný i k rozhodování o odvolání proti rozhodnutí náměstka ředitele krajského ředitelství. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak i rozhodnutí o odvolání bylo vydáno orgány k tomu věcně příslušnými.

Závěrem krajský soud uvádí, že v uvedeném případě k delegaci pravomoci z policejního prezidenta na náměstka ředitele krajského ředitelství došlo v souladu s ust. § 2 odst. 1 služebního zákona závazným pokynem policejního prezidenta ze dne 16.3.2010, č. 42/2010 Sbírky interních aktů řízení policejního prezidia České republiky, ve znění závazného pokynu č. 63/2010, o personální pravomoci. Na náměstka ředitele krajského ředitelství i ředitele krajského ředitelství lze nahlížet jako na vedoucí organizačních částí Policie ČR v souladu se smyslem a účelem ust. § 2 odst. 1 služebního zákona, jímž je decentralizace pravomoci jednat a rozhodovat jménem Policie ČR na hierarchicky níže postavené služební funkcionáře, než je policejní prezident.

Námitku stěžovatele, že žalovanou označený závazný pokyn vydaný policejním prezidentem není součástí právního řádu a je tudíž soudem nepřezkoumatelný, krajský soud nepovažuje za důvodnou. Není rozhodné, že závazný pokyn nebyl v době rozhodování správního orgánu součástí spisového materiálu, jelikož znalost vnitřních předpisů se u příslušníků bezpečnostních sborů ve věcech služebního poměru příslušníků Policie ČR předpokládá. Nebylo tedy potřebné, aby žalovaný ke svým tvrzením na str. 2 napadeného rozhodnutí („*Policejní prezident na základě zmocnění uvedeného v § 2 odst. 1 zákona stanovil rozsah pravomoci služebních funkcionářů jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru v závazném pokynu č. 42/2010, o personální pravomoci, ve znění závazného pokynu policejního prezidenta č. 63/2010, kterým je mj. stanovena personální pravomoc náměstků ředitelů krajských ředitelství policie rozhodovat o dalších věcech služebního poměru policistů*“) přikládal jakékoli důkazy, jelikož se má za to, že žalobce jakožto příslušník bezpečnostního sboru je s obsahem interních předpisů seznámen. Zdůvodnění věcně

pokračování

36 Ad 27/2010

příslušnosti prvostupňového orgánu v odůvodnění orgánu odvolacího je tak dostačující a nelze přisvědčit názoru žalobce, že by rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné. V případě věcné příslušnosti žalovaného lze přisvědčit žalobci, že z napadeného rozhodnutí není příslušnost žalovaného zřejmá, když tuto žalovaný zdůvodňuje až ve vyjádření k žalobě. Jak však vyplývá z judikatury (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.1.2012, č.j. 3 Ads 92/2011-118 *„opomenutí odkazu na příslušné ustanovení, na základě kterého správní orgán ve věci rozhodoval, nemá sama o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí, pokud jinak bylo vydáno v mezích zákonem stanovené kompetence a zákonem stanoveným způsobem a obsahovalo by ostatní podstatné náležitosti rozhodnutí.“* I kdyby tedy bylo přezkoumávané rozhodnutí žalovaného postiženo žalobcem tvrzenou vadou, nezpůsobovala by sama o sobě nezákonnost těchto rozhodnutí, neboť žádnou jinou vadou rozhodnutí netrpí.

Na základě shora uvedeného právního posouzení žalobní námitek žalobce dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítá.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. srpna 2012

JUDr. Milada Haplová, v.r.
předsedkyně senátu